यदा च तस्याधिगमे जगत्पतेरपश्यदन्यं न विधिं विचिन्वती ।
तदा सहास्माभिरनुज्ञया गुरोरियं प्रपन्ना तपसे तपोवनम् ॥ ५९ ॥
द्रुमेषु सख्या कृतजन्मसु स्वयं फलं तपःसाक्षिषु बद्धमेघपि ।
न च प्ररोहाभिमुखो ऽपि दृश्यते मनोरथो ऽस्याः शशिमौलिसंश्रयः ॥ ६० ॥
न वेद्मि स प्रार्थितदुर्लभः कदा सखीभिरस्रोत्तरमीक्षितामिमाम् ।
तपःकृशामभ्युपपत्स्यते सखीं वृषेव सीतां तदवग्रहक्षताम् ॥ ६१ ॥
अगूढसद्भावमितीङ्गितज्ञया निवेदितो नैष्ठिकसुन्दरस्तया ।
अयीदमेवं परिहास इत्युमामपृच्छदव्यञ्जितहर्षलक्षणः ॥ ६२ ॥
अथाग्रहस्ते मुकुलीकृतांगुलौ समर्पयन्ती स्फटिकाक्षमालिकाम् ।
कथञ्चिदद्रेस्तनया मिताक्षरं चिरव्यवस्थापितवागभाषत ॥ ६३ ॥

---

59. ,,Cumque re perpensa nullum aliud videret mundorum dominum ,,obtinendi subsidium, tum, patre annuente, nobiscum hanc poenitentium ,,silvam ingressa est, ut castigationes subiret.

60. ,,In hisce arboribus, ab ipsa nostra amica cultis, castigationum ,,testibus, fructus ortus est, non vero illius desiderium, in deum luna ,,cristatum directum, fruticans conspicitur.

61. ,,Nescio quando ille, desideratus et aegre obtinendus, huic ami- ,,cae, ab amicis cum lacrimis adspectae, castigationibus attenuatae, pro- ,,pitius fiet, veluti Indras sulco ariditate afflicto."

62. Devotus ille pulcher, ita certior factus ab illa, cordis gnara, quae animum benevolum haud dissimulavit, gaudii signa non manifestans Gaurim interrogavit: ,,hocne ita est, an iocus?"

63. Tum rosarium crystallinum prehendens prima manu, digitis clausis, montis filia mensis verbis, post longum tempus vocem componens, locuta est: